

kommendes Forhold ret ofte bliver gjort til Genstand for en længere Diskussion. Jeg har oplevet det Tilfælde, at man har diskuteret en saadan Sag i Timevis: Der er sikkert mange, der undlader at søge Æresoprejsning blot for at undgaa, at deres Forhold, fordi vedkommende maaske for nogle Aar siden har begaaet en letsindig Handling, drages frem. For saa vidt synes jeg, at Lovforslaget her er et Fremskridt, som er meget tiltalende. Derimod er jeg ikke glad ved, at man stadigvæk skal skaffe disse Attester, som ogsaa den ærede sidste Taler var inde paa. Der staar jo udtrykkelig i Lovforslaget, at vedkommende skal have Attester fra paalidelige Personer, som har haft Lejlighed til nøje at iagttage hans Færd. Nu ved man jo — det sagde den ærede sidste Taler ogsaa —, at man skal omgaaes Attester med en vis Varsomhed. Der er mange, som skriver en saadan Attest for at vise vedkommende en Villighed, og siger til sig selv: Ja, hvad, der har jo ikke været saadan noget særligt i Vejen med ham, og saa kan jeg gerne underskrive en Attest for ham, hvis det kan hjælpe ham til, at han paa den Maade kan faa Æresoprejsning. Nu er det naturligvis let nok, naar det er en Mand, der har boet i samme Sogn eller i en mindre By i 5 eller 10 Aar; saa gaar det ret let, for saa er han kendt, og saa vil saadanne Attester som Regel kunne faas, men saa er de heller ikke saa betydningsfulde. Men for en Mand, der søger Æresoprejsning, og som i disse 5 eller 10 Aar, som der tales om, har boet forskellige Steder, er det mere vanskeligt at faa saadanne Attester. Jeg vilde meget ønske, at man kunde nøjes med en Attest fra vedkommende Politimester, en Straffeattest, eller hvad man kalder det, det vilde i mange Tilfælde være tilstrækkeligt, saa at man slet ikke forlangte Attester af private Personer. Jeg har meget imod Attester i Almindelighed. Jeg har set saa mange Beviser paa, at det ikke er vanskeligt at faa Folk til at skrive under paa Attester uden i Forvejen at tænke over Betydningen af en saadan Attest. Jeg ønsker derfor meget gerne Lovforslaget behandlet i et Udvalg, men ønsker naturligvis, at det bliver en kortvarig Udvalgsbehandling, idet jeg paa mit Partis Vegne vil tilsige Støtte til, at Lovforslaget hurtigst muligt kan blive gennemført.

H. Trier: Efter den Omhu, hvormed Bemærkningerne til Lovforslaget er affattet, og den Grundighed, hvormed Lovforslaget er gennemgaaet af de foregaaende

Talere, er der ikke Grund til nu i synderlig Grad at komme ind paa Lovforslagets Formaal og Indhold. Det synes at være ganske klart, at for saa vidt Lovforslaget gaar ud paa at afskaffe en hel Del overflødig Omsvøb og Tidsspilde baade for dem, der søger Æresoprejsning, og for de Myndigheder, der skal udfærdige den, maa alle kunne være enige om at slutte sig dertil. Jeg kan derfor ogsaa tiltræde Lovforslaget i dets væsentlige Indhold, som det foreligger. De forskellige kritiske Bemærkninger, der er gjort til Lovforslaget, kan jeg for øvrigt for en stor Del slutte mig til. Naar der er Tale om at udvide Rammerne paa et enkelt Punkt, forekommer det mig at være af de Spørgsmaal, som man kan overveje med Udsigt til muligvis at blive enig, hvis det kan lykkes at skaffe en klar og fast Begrænsning for den nye Bestemmelse, man vil føje ind i Lovforslaget, saaledes at der ikke ved den opstaar Tvivl, som igen kan føre til Vilkaarlighed, naar Sagen skal afgøres. Jeg kan ogsaa være enig i, at det vilde være heldigt, om man fik det meget svævende Begreb „vanærende i den offentlige Mening“ afløst af et andet og klarere. Muligt kan det Udvalg, der nedsættes, finde et Udtryk, der bestemte og fast betegner, hvad man tænker paa.

Vandelsattesterne maa ogsaa jeg tilstaa, at jeg ikke har nogen kvalificeret Tillid til. Man faar i det borgerlige Liv hyppigt Anmodninger om anbefalinger, som jo ogsaa er en Slags Vandelsattester eller Værdighedsattester, og derigennem Indtryk af, med hvilken Letsindighed saadanne Attester mange Gange affattes. Det er f. Eks. et meget almindeligt Argument hos den, der ønsker en saadan anbefaling, at henvise dem, der siger, at de ikke kan give den, fordi de ikke kender vedkommende, til, at den og den har givet sin anbefaling, og i Tillid til den maa man da godt kunne sætte sit Navn under en ny anbefaling. Det hjælper ikke, at man vil svare: Ja, men det betyder i Virkeligheden, at 10 anbefalinger, naar det kommer til Stykket, derved kan reduceres til en, til den første, paa Grundlag af hvilken de andre har underskrevet. Saadan noget vil ogsaa kunne finde Sted ved Vandelsattesterne i snævrere Betydning; den ene stoler paa den anden uden selv at vide Besked med Forholdene — og hvad vil det egentlig sige at vide nøje Besked med en Mands Forhold? Det er næsten umuligt, og dog er det det, der forlanges; jeg nærer derfor megen Tvivl om Betydningen af saadanne Vandelsattester. Men det Spørgsmaal kan ogsaa drøf-